

Apor Vilmos Gyermekotthon

Kovácsna

Az Erasmus program keretében 3 hónapos szakmai gyakorlatomat nevelőként Kovásznán, az Apor Vilmos Gyermekotthonban töltöttem, ahol kb. 50 gyermekkel foglalkoznak. Ebből 30 bentlakó (ők 2 lány és 1 fiú „családra” oszlanak) és 20 napközis, akik csak hétköznap, iskola után vannak hatig az otthonban. Érkezésemet követően egyből beleszőpöntem az otthon életének mindennapjaiba, hiszen reggel délben vagy este, a gyerek az gyerek, s így a nyüzsgés és pörgés a nap 24 órájában biztosított volt.

Az elején a legnehezebb dolgom az volt, hogy feltaláljam magamat: mikor, miben, kinek tudok segíteni, hol van épp rám szükség. Amint kiismertem a ház szokásait, napirendjét, már sokkal gyorsabban tudtam végezni mindazokat a teendőket, amelyekkel megbíztak, vagy amelyeket elvállaltam. Ez szinte akármilyen lehetett, amit tudtam vagy szívesen csináltam, a tanulástól a fahordáson át, egy egész fiú „család” vezetéséig bármi. Mivel én is egy falusi nagycsaládban nőttem fel, nem volt tőlem idegen semmilyen munka, ami nagyban könnyítette a beilleszkedést s az itteni életritmus felvételét. Ahogyan egy átlagos családban is össze kell hangolni a mindennapokat, hogy azok gördülékenyen menjenek, itt is rendszeresen szükség volt a kollégák együttműködésére, ötletek, elképzelések összehangolására, problémák megbeszélésére, kezelésére. Így hamar megtapasztaltam, milyen is lehet egy egész háztartást vezetni egyedül vagy többedmagammal, vagy milyen az, amikor több ember nevelési módszere van jelen ugyanabban a házban.

Maguk a gyerekek hamar bizalmukba fogadtak és megbarátkoztak velem, s mivel elég szigorúan is vannak nevelve, különösebb probléma sose volt velük. Az elején a kisebbek még nem tudtak hova tenni („Nevelő néni! A nevelő bácsit hogy kell szólítani: Szia vagy csókolom?” ;) de aztán hamar kiismertük és megszerettük egymást. („Nevelő bácsi, én úgy szeretem magát, mint egy bundás kenyért”.)

Nem volt olyan reggel, hogy ne örültem volna bármelyiküknek, független attól, hogy milyen volt vagy mit tettek az előző nap. Sohasem lehetett szomorkodni vagy unatkozni velük, kezdve a kicsiktől a legnagyobbakig. Mindig volt pozitív visszajelzés, egy-egy mosoly

vagy jó eredmény az iskolában, szép szó vagy az átlagnál egy kicsit több engedelmesség. Jó volt érezni, hogy egy kis idő után mennyire visszaadták, mennyire értékelték a legapróbb figyelmet vagy törődést. A mindennapok rohanó forgatagában nem mindig sikerül ezeket észrevennem, csak egy-két nap múltán jöttem rá sokszor, hogy mekkora ajándék és erőfeszítés is volt ennél vagy annál a gyereknél ez a kis apróság, figyelem vagy szófogadás.

Bár nem mindig éreztették, de lehetett tudni, hogy mennyire lesik minden mozdulatunkat és mennyire felnéznek ránk, „tapasztalt felnőttekre”.

Az elején még nehéz megtalálni az arany középutat lazaság és szigor között, vagyis hogy fogadjanak szót, tiszteljenek, mint felnőttet, de egyben szeressenek és megbízzanak bennem, mint barátjukban. Mikor helyettesítettem egy-egy nevelőt, akkor döböntem csak rá, mennyivel más és több, ha keltéstől fekvésig, éjjel-nappal velük vagyok és látok mindenkit a nap minden szakaszában, s nem csak besegítek itt-ott. Kezdetben persze a gyerek kipróbálja a határokat, kinél meddig lehet elmenni, mit enged, s mit nem. De amint megszokjuk és kiismerjük egymást, már rögtön gyorsabban telik, mivel sokkal szebb is az együtt töltött idő.

Az otthonban rendszeres volt, hogy a nagyobb lányok és fiúk besegítenek a nevelőknek mindenféle munkában, gyerek felügyelettől kezdve a főzésen át, a ház körüli munkákig bármiben, ami csak előfordulhat. Minden csütörtökön volt közmunka is, mikor ki-ki, korához képest délután részt vett a ház körüli munkákban. Ez szinte szó nélkül folyt, sosem volt panasz vagy nyafogás, hogy megint valamit csinálni kell. Épp úgy, ahogy minden reggel beosztás szerint felsöprik és felmossák a folyosót, elmosogatnak étkezés után vagy elmennek borvízért.

Ami kis nehézséget okozott, hogy elég nagy a korkülönbség a gyerekek között (4 évestől 19 évesig mindenféle korosztály előfordul), így sokszor nem lehetett ugyanazt csinálni egy-egy családdal, mivel (kortól függően) más-más kötötte le a gyermekek figyelmét. Bár szerencsére a sport szinte minden korosztályban hódít, így focizni, röplabdázni vagy trambulinozni sokszor tudtunk, kortól függetlenül.

Tudtam már mielőtt elmentem volna Kovásznára, hogy többet fogok kapni ezek a gyerekek által, mint amit én valaha is nyújtani tudok. Éreztem, hogy rengeteget fogok tanulni általuk ez a három hónap alatt. Legfőképpen azt, hogy milyen is a különbözőbb korosztályokkal és a legkülönfélébb élethelyzetből jövő gyermekekkel egyszerre foglalkozni, valamint hogy mekkora kitartás és felelősségérzet is kell egy egész otthon vezetéséhez, tudva,

hogy amilyené nevelik a gyerekeket, amiket megengednek vagy felkínálnak nekik, olyan emberré fognak válni. Mindezek mellett jó tapasztalattal szolgált, hogy egyszerre dolgozhattam többféle nevelővel, megismerhettem az ottani szokásokat és végül, ami a legfontosabb, hogy a gyerekek által olyan élményeket kaphattam, melyek biztos elkísérnek mindvégig, bárhol is dolgozzak majd a jövőben. Egy-egy elejtett mondat vagy egy-egy arc örökre az emberbe vésődik, ha a „szerzők” ezek az aprószentek, legyenek bár 5 vagy 15 évesek.

A falak, a szobák, a kert és az udvar lassanként átalakult a három hónap alatt, és számomra is otthonná vált, ahova bármikor örömmel és jó szívvvel térek majd vissza, mint a régi Nevelő bácsi.

Honvéd Péter